

som ikke gøre det; altsaa den største Del af Arbejdsgiverne forsikrer sine Arbejdere, Resten lader det være og er derfor bedre stillet i Konkurrencen med den, der forsikrer. Nu har man jo gjort den Indvending — det kom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) — med disse overordentlige Udgifter, som dette Lovforslag medfører. Jeg benægter, at dette Lovforslag vil medføre overordentlige Udgifter for Arbejdsgiverne, naar man gaar den Vej, som her er gaaet, og etablerer Solidaritet mellem dem. Hvis man nøjes med et praktisk Argument som foreløbig Bevis for, at jeg har Ret, kan det ikke være de Herrer ubekendt, at Arbejdsgiverne, der nu forsikre deres Arbejdere, maa konkurrere med dem, der ikke gøre det. Forskellen kan altsaa ikke være saa stor, at den kan hindre nogen Arbejdsgiver i at forsikre sine Arbejdere. Jeg tror, det er uimodsigeligt. Naa, det bestaaende Forhold er altsaa, at det er tilfældigt, om den vedkommende bliver forsikret; men dernæst er Forholdet det, at det, der nu hdes, er Kapital. Hvis altsaa en Mand, der har Arbejde, kommer til Ulykke under Arbejdet, faar han en vis Forsikring udbetalt, en Kapital. Det er ikke nogen meget fyldestgørende Forsikring, naar denne Kapital ikke er saa stor, at han kan leve af Renten af den eller købe en tilfredsstillende Livsforsikring. Det Regeringsforslaget gaar ud paa, er at give den vedkommende en Livrente eller en livsvarig, aarlig Understøttelse, og derfor siger jeg, at det, der her foreslaas ydet, er langt bedre end det, den private Kapitalforsikring yder. Nu er Spørgsmaalet det, om det ogsaa kan forsvares at paalægge Arbejdsgiverne en saadan solidarisk Forpligtelse til at holde deres Arbejdere forsikrede, og hvorledes det saa skal ske. Forsvares mener jeg, det kan, naar man erkender, at hele Arbejdsmaaden nu er forceret, og Anvendelsen af Maskiner langt mere vidtgaaende, og Faren i det hele taget langt større, end den var tidligere. Hvis man erkender det, tror jeg ogsaa, at Samfundet har nogen Pligt til at sige: Der skal sørges for, at her ydes nogen Erstatning i de Tilfælde, hvor Ulykker forekomme. Og hvad er det saa, man har gjort? Man har ikke taget ethvert Erhverv med, men søgt at faa fat paa de erfaringsmæssige farlige Erhverv. Nu vil jeg gerne indrømme, at naar man skulde gaa inden for de snævrreste og sikreste Grænser, skulde det være særlig Maskinindustrien, man skulde holde sig til; og der har ogsaa været Tale derom, der er flere, der have forlangt, at den skulde stilles paa en anden Maade end Landbru-

get. Men naar man statistisk eftergaaer Forholdet, viser det sig, at i Landbruget forekommer der langt flere Ulykker, end nogen tror, og den største Del, eller i alt Fald en stor Del, foranlediget ved Maskiners Anvendelse i Landbruget; der forekommer jo nok en Del ved Jordfred og lignende, men en stor Del er ved Maskiner — maaste man der ikke er saa kyndig med Maskinernes Anvendelse som i Industrien. Man har derfor ikke godt kunnet undgaa at medtage Landbruget saa lidt som Søfarten. Nu siger det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at der er en Inkonsekvens i Lovforslaget, idet det lægger en Ligning umiddelbart paa Landbruget og Søfarten, men gaar en anden Vej ved Industrien, nemlig middelbart gennem Arbejdsgiverne. Det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i. Kan det ærede Medlem hjælpe os til at finde et Ligningsgrundlag for Industrien, noget sikkert; jeg forlanger ikke noget saa sikkert som det, vi have valgt, ved Landbruget Hartkorn og ved Søfarten Tons. Man har gjort mange Forsøg paa at finde et fælles Grundlag for Industrien, paa hvilket man kan komme frem, et andet Grundlag end Arbejdslønnen, som vi have valgt. Kunde det lykkes, saa vilde Sagen kunde simplificeres og gennemføres paa samme Grundlag for Industrien som for Landbrug og Søfart. Jeg vilde finde det meget ønskeligt. Jeg kan ikke komme fra, at de, der skulle betale Erstatning i dette Tilfælde, ere Arbejdsgiverne. Det er ingen Sag at sige, lad den Ting gaa over paa Staten. Man kan sige som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg): I visse Erhverv søge vi Regres hos Arbejdernes. Det tror jeg ikke duer. Man har ikke Sikkerhed for Regres hos den enkelte Arbejder. Vil man have det, maa man indføre Tvangsforsikring, saa maa man tage Arbejdsgiverne solidarisk. Men Staten, som man nu er tilbøjelig til at føre ind i alle Forhold — ja det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds er det ikke, men ellers er man tilbøjelig dertil — maatte jo paa en hel anden Maade stride ind, naar den skulde kontrollere disse Forhold paa en saadan Maade, at den kunde paatage sig at udrede Forsikringsafgift som Statsudgift. Dertil kommer: hvilken Betydning vil det have for Arbejdslønnen eller for den Maade, man anvender Arbejdernes paa, om Staten kom og sagde: Nu kunne Arbejdsgiverne indrette sig, som de vilde; vi betaler Staden eller den Ulykke, der kommer over Arbejdernes. Vil Staten gøre det, kunde man tænke sig det, saa maatte den jo